

Bogdan Coșa

Cât de aproape
sunt ploile reci

Partea întâi: Moartea nu este modernă

mai

Ploua deja de o săptămână, iar râul dădea semne că în curând are să iasă din matcă. Putregaiuri rămase de cine știe când prin păduri și crengile rupte de ultimele furtuni erau împinse la vale de gurvoaiele care spălau zi de zi coamele munților. Se rostogoleau în pâraie, care le duceau cu ele în sat și le înfingeau în gardurile ieșite în cale. Pârii cedaseră ici-colo, iar acum puteai vedea de departe amestecul de lemnărie și pietriș ajuns uneori în dreptul ogoarelor, care nu mai aveau nici ele cum să sugă atâta apă și se umpluseră de bălți. Trunchiurile oprite în drum fuseseră tăiate cu drujba și clădite lângă porțile oamenilor; altele, venite în vale cu pâraie ce mergeau pe lângă drumurile forestiere, treceau nevăzute peste mlădițele sălcilor înecate, în jos, unde se risipeau în râul mai puternic, învolburat, care curgea nestingherit mai departe.

Sub podețele din bărne ce legau satul de drumul mare care străbătea întregul județ stăteau bărbații și făceau pronosticuri. Câte unul în cizme de pescar se lăsa în mâini pe malul săpat de puhoale și încerca să apuce vreo cracă mai la-ndemână. Ceilalți îl urmăreau cu atenție,

apoi îl trăgeau înapoi și care cum își fuma țigările o lua înceț pe lângă țarcurile din prund și își mână micii sau vacile. Orice efort era inutil.

Copiii, leșți la joacă în drum, tropăiau prin băltoace încălțați cu cizme de gumă.

— Ce stai, mă, gură-cască? Deschide odată porțile, striga câte unul mai necăjit.

Nuțu îl vedea adunați sub fiecare pod pe lângă care trecea. De acolo, din drumul mare, care era mai sus, deasupra apei și deasupra satelor, urmărea femeile mergând în grupuri pe ulițele lor și copiii cu căciuli ca niște ciuperci, făcând loc vitelor și pierzându-se apoi după porți și pedala mai departe spre centrul comunei, care era undeva spre vest, ocolite de râu și ferite de probleme.

Siretele ambulanței se auzeau tot mai aproape. Odată ajunsă în intersecție, ele undu nu părea să o mai ia în nicio direcție, căpva bărbuț leștă în prag să se uite. Apoi sunetul se întrerupă, și el îi văzu cum intră la loc unul câte unul. Se dădu jos, își rezemă bicicleta de zid și intră după ei.

În afară de două grupuri care trăncăneau de la o masă la alta, ceilalți clienți stăteau singuri. Era o comună mare, iar oamenii nu se băgau în seamă unul pe altii decât dacă se cunoșteau și aveau ce să-și spună.

Se duse la bar, apoi se așeză la singura masă liberă. Încălzind paharul în mâini, ascultă o casetă pe care o știa pe de rost și care mai sărea. Știa casceta de ani de zile. Era despre o nevastă care e hoajă, care îl părăsește și pleacă cu altul și, chiar dacă omul o lartă, ea nu mai vrea să se-ntorcă acasă.

Nici nevasta lui nu era acasă.

Când termină al treilea pahar, se ridică și plecă fără să salute. Cățiva clienți întoarseă capul din reflex și își văzură mai departe de-ale lor. Chiar atunci, în intersecție se ivi mașina lui Marius, care semnă stânga și aștepta momentul potrivit să vireze pe drumul principal. Nuțu ridică mâna în semn de salut.

Se întunecase cât stătuse în bar să se încălzească, așa că, fără să mai aștepte, prinse coarnea bicicletei și urcă pe lângă ea cărârlua care dădea în șosca. Când se uită îar, mașina stătea din nou pe loc, un pic mai departe de data asta, așteptând după un băiețel care își fugărea vacile pe mijlocul drumului. Mașina depăși pe contrasens, cu roțile din stânga leșind pe macadam, și se pierdu în depărtare.

Trecu și el strada, urcă pe bicicletă și pedala. În intersecția unde era postul de poliție (nu drumul asfaltat, care o lua la dreapta pe lângă cele două biserică, gard în gard, de parcă ar fi fost una singură, cu două turnuri. Cea din deal stătea cu ușile deschise de dimineața până seara, dar nu-i trecuse nicodată prin cap să intre acolo, nu știa cum arată pe dinăuntru. Nu văzuse pe nimeni din familia lui sau din Dumbrava să intre vreodată; era a unguilor din comună). Ridică și acum ochii să o vadă în întregime. I se pără frumoasă.

Își propti bicicleta de scrieri și intră în magazinul din fața sanatoriului. După teighea era sora lui, care îl recunoscu imediat după pâlăria de pădurar, reluându-și apoi într-o maghiară aproximativă dialogul cu clientul în hala de spital. Acesta își luase cumpărăturile în brațe și părăsi să nu mai termine cu vorba, ținând calea unei fetițe care se știa să se strecoare pe lângă el și rămăsese blocată în prag, cu mâna pe clanță. În spate, la rafu cu blatură,

stătea proțâpăit o caricatură de om care se întorse spre el și-l urmărea atent cu ochi sticloși.

— Stai așa, numa', că termin și-nchid, îi zise femeia după ce se mai eliberă de clienți și reuși să den de contul omului în caletul cu datorii, unde îl notă cu două sticle.

În timp ce scria, strigă să se-audă până-n spate:

— Hai odată, mă, ciurli-burli, că mă prinde ploaia.

Auzită un dăngănit și, după câteva secunde, omulețul apăru și el cu două sticle. Le lăsa pe teighea cu grijă, ca și când ar fi cumpărat becuri, apoi începu să se caute prin buzunare.

— Unde mai încape atâta, nu vezi că ești mut deja?

Bărbatul o privi și dădu din umeri.

— Du-te, du-te să nu te vadă! Poate nu-mi vîi data viitoare cu bani, că nu-ș' ce-ți faci!

Omul își amintă brusc ce dăta mai devreme, după care își scuse meticulos mâinile din buzunare și luă cu grijă cele două sticle.

— Sîru'măna, zise clar, privind-o în ochi.

Se chină să deschidă ușa cu conul, după care dispăru împleticindu-se. Femeia se duse în urma lui și trase jaluzelele ca să nu mai intre nimeni.

— Așa... Vezi că o venit mai devreme Gabi și mi-o zis că tanti Camelia o plecat cu Marius la spital, zise ea pe o voce mai joasă decât ar fi fost nevoie.

— L-am văzut pe Marius, mergea în sus.

— Mergea la dănsa, ce-ți zic...?

Fără să știe de ce, Nuțu o așteptă pe sora lui, care termină monetarul cât putu de repede și spălă în grabă pe jos, doar pe unde erau urme, apoi își puse haina și giuga, strinse luminile și încalu. Trase gratiile și puse lăcătul,

uitându-se la cer să vadă dacă reușește să ajungă în sat până să înceapă o nouă repriză de ploaie.

— Hal că îți dau bicicleta dacă te temi...

— Da, că nu pot cădea în șanț al'fel! zise și începu să râdă.

— Treaba ta.

— Ei, da' cât îi? Că-ndată-ajung.

Se despărțiră în fața magazinului și plecară fiecare spre casă. Ea și fetița ei trăiau cu bătrâna în sat. El se întorse doi pași și intră pe poarta sanatoriului, unde îl salută pe Gabi, care stătea pe pat și fuma, ținând o cană de tablă în mână. Lângă el, în picioare, stătea bărbatul ghbos de la magazin, care era într-o dispoziție nemai-pomenită în continuare și îl întreținea sorbind direct din sticlă.

Se auzi strigat din cabina portanului:

— Mă, Nuțule, vezi că o plecat... Tanti Camelia... Mai devreme o plecat, cu Marius.

— Știu, răspuse bărbatul mergând mai departe spre căldrea de apartamente, cu sticlele ciocnindu-și se la ficare pas în rucsacul aproape gol.

De sub o Dacia 1100 cu cauciucurile dezumflate leștă doi cățeluși. Unul, mai curajos, se luă după el, apoi veni și celălalt. Crescuseră mărice și începuseră să iasă ca la apel când simțeau că vine un om de la care mai primeau câte ceva.

— Tre' să fi fost lup ori vreun câine de rasă... Uf' ce urechi ridicate au, cu valpule! zise un vecin care ieșise la fumat în pragul ușii, îmbrăcat în pijamale.

Nuțu îl privi, ridică din umeri, dar nu zise nimic; descule alături, își scutură bocancii și intră.

În casă era frig și nu-i venea să se descalțe. Își lăsa haina în cuier, pălăria, apoi trecu în buclărie, unde aerul era umed și mai puțin rece. Mirosesă a mâncare. Așeză rucsacul cu atenție pe colțar și ridică un capac — o oală lăsată să se răcească pe aragaz. Puse capacul la loc și intră în baie, unde urină. Fără să se mai spele pe mâini în apa rece ca gheața, își șterse degetele jilave de la mâna dreaptă de cracul pantalonului.

Întors în buclărie, cotă în picioare o cliță, apoi se așeză. Scoase din rucsac o sticlă și bău scurt două gâturi, apoi o lăsa pe masă fără să-i mai pună dopul.

Trecu prin baie și intră în dormitor — în sufragerie dormea dintotdeauna soacra lui și, chiar dacă acum nu era acasă, nu-i plăcea să-l știe că umblă prin camera ei.

Era prea târziu ca să mai facă focul, așa că se întoarse după sticlă și o așeză pe zărele pe care le înfrinsese cu o scară înalțate pe jos. Desfăcu capacul cutiei cu vopsea roșie cu vârfuri tuse șandabăne, apoi încercă pensula pe una din șipcele de lemn ale plătuțului, pe care tot el îl făcuse, în atelierul din sat, în atelierul tatălui său, cu câteva luni în urmă, când aflase că o să devină tată.

Înainte să se apuce de treabă, mai luă un gând din sticla de seculanță, o vodcă lăftină cu aromă de secărică, pe care o știa de când era copil, pentru că o prefăcea și mama lui când avea oamnei la treabă. O făcea mai slabă, să fie spornică: o jumătate de vodcă la un fabric de ceai de secărică. Oamenii beau asta de când se știau. Asta băuseră și în alte părți, la coasă sau la tătar lemne, anul ăla sau în alți ani, iar el nu era o excepție. Își lua câte-o sticlă să aibă seara acasă, să se-nălzească. Lucra la Ocolul Silvie și stătea ud sau înghețat cu orele, din când în când punea

una și în rucsac, să aibă la el dacă îl prindea ploala în pădure pe undeva.

Camelia lucra la sanatoriu de-o viață și tot acolo își crescuse și cele două fete. Singură, fără bărbat, într-o clădire cu un singur nivel, construită pentru personal cu aproape o sută de ani în urmă. O clădire solidă, compusă din apartamente cu două camere relativ înalte, tip vagon, în care se intra direct de afară, de pe aleoa mărginită de flori. Flori plantate și îngrijite de ea și de celelalte femei care, la fel ca ea, înțeleseseră la un moment dat că o să îmbătrânească și o să moară acolo, printre nebuni, în mijlocul pădurii. Dar acum urma să se mute undeva mai în spate, într-o gasonieră de lângă cotețele de găini, unde i se dăduse o locuință mezină când se angajase în sanatoriu.

Mai avea câțiva ani până la pensionare și se oferise să se mute între timp în garsonieră, să-l lase pe tineri în apartamentul ei. Plănuse asta încă de dinainte să aibă loc nunta, dar simțea că nu o grăbește nimeni, mai ales acum, când fata aștepta un copil, avea nevoie de ajutorul ei mai mult ca oricând și trebuia să aștepte, chiar dacă vorbea deja despre schimb cu directorul sanatorului. Femeia știa că nu are cine știe ce autoritate, dar se cunoșteau. După o viață în care închisese ochii la toate câte îi fuseseră date să vadă și să cunoască pe pielea ei, simțea că merită să-i fie răsplătite tăcerea și loialitatea mică în ultimul ceas. Directorul zămbise, încuviințase că într-adevăr e o idee bună să se mute, să-l lase pe tineri să-și trăiască bucuriile, și începuse să-și facă de lucru cu un dosar, fără să mai asculte argumentele pregătite și repetate în gând de femeile zile la rând.

Schimba apa la flori în sala de mese a secției H când a fost chemată la telefon. Camelia intrase în tură la ora 6 și, după ce băuse o cafea, se apucase să strângă de prin cabinetele doctorilor, apoi golise scrumierele și începuse, cât mai era lumină, să facă puțină curățenie în fața clădirii, unde ieșeau toți să fumeze și să pălăvrăgească. De când cu ploile, nu mai era nimic de făcut; după zăpezii și noroaie, vegetația dăduse în clocoț în curtea sanatorului și alurea, dar nu se mai oprea din plouat, iar asta devenise subiectul principal al discuțiilor. Bănelle erau jilave, alele erau pline de băltoace, așa că bolnavii se înghesiau unul în altul sub streșini, sub geamurile cabinetelor, unde zăceau, în halate tocite în fund de atâta stat degeaba, ca niște ciori pe cablurile de înaltă tensiune și se văltau de umezeală și de pliticăseală. Îi auzea în fiecare seară.

Lucra-încet lui la rând mare încăperile, slăbind peste rezervele nebunilor, care erau ocupați cu injecțiile. De ei avea timp să vadă toată noaptea, când nu mai era nimeni să le poarte de grijă. Dar în acea seară rutina fu întreruptă după nici două ore. Femeia se învov, chemă o colegă în loc, își puse cloapi, o fustă bună, încălță pantofii cei eleganți și ceru să fie repetată de soferul ambulanței în stațiune, care era la nici 30 de kilometri distanță. Casina născuse, după câteva zile lungi, un băiețel sănătos.

Se întoarse acasă cu primul autobuz. Zorii erau cenuși, iar din văi se ridica peste păduri o negură groasă. Cărcumile nu erau încă deschise, nici biserica ungarilor sau magazinelor. Puținii oameni mergeau infolțoliți, cu capetele plecate și acoperite. Desi se apropia vara, diminețile erau în continuare foarte reci.

Camelia călca hotărât, iar tocurile pătrate răsunau pe asfalt; se grăbea să-l prindă acasă, să-i spună să-și ia liber dacă nu-și hase deja, să se spele și să se îmbrace de oraș. Avea să-și pregătească o geantă cu cele trebuincioase, să meargă la maternitate.

La poartă, Gabi îi dădu bună dimineața și zâmbi larg, așteptând cu ochii cărpiți de somn și mahmur o veste, ceva, dar nu primi în schimb decât un „Bună dimineața”.

Găsi casa descurată și rece. Camelia își lăsa geanta în hol și intră în camera ei, de unde bătu la ușa dormitorului; nu se auzea nicio mișcare. Se uită la ceasul de pe perete. Uneori, Nuțu se ducea în sat foarte devreme, înainte să înceapă lucrul, să o ajute pe mama lui. *Dar nu era deshabot...*

Mai bătu o dată, apoi încercă chanța.

Mirosul de vopsea îi lovi nările. Pătuțul, în mijlocul camerei, vopsit alb, ici-colo, câte o șipcă roșie. Bărbatul, totuși pe spate, cu pensula pe plept și hainele și barba pătate de vopsea. În spatele lui, măsura de cafea, pe care așteau sticlele goale pline de amprente, era stropită și ea cu vopsea. Trase ugor de el, apoi leși să caute o cărpă; îi trebuia diluant, dar la 1001 Articolele deschidea abia la 9. Se privi în oglindă; asta să fi fost bătrânețea care o aștepta? Leși în pragul ușii, de unde se uită prin curte câteva secunde. Nu era nicio mișcare. Intră în buclărie, unde porni focul la aragaz și puse ibricul la fier.

În același timp, în sat, Dana intră în buclărie cu brațul plin de lemne. Bătrâna se întoarse pe partea cealaltă și o urmări cum le stivuește în lădiță; ea — cu toți

ceilalți pe care îi cunoștea — le-ar fi dat drumul la gura sobei, s-ar fi scuturat de fîndări și rumeșu și și-ar fi văzut de treabă, dar Dana trăise doi ani la oraș; seara, când se-ntorcea de la magazin, dacă găsea cicoate care nu fuseseră arse peste zi, se apleca și, oricît de puține ar fi fost, le aranja în lădiță, cu toate că mama ei urma să stingă lumina îndată, iar a doua zi în zori primul lucru pe care-l făcea era să aprindă focul și să arunce în sobă lemnele rămase de cu seară.

Pisica se strecurase în casă și ea și acum se îndrepta cu coada ridicată spre ușa de la dormitor, pregătită să mai aștepte încă o dată momentul prielnic. Bătrâna gemu ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar închise gura înainte să articuleze primul cuvânt. Tăcerea Danei însăși diferit.

— Mai plouă? întrebă Aurelia într-un sfârșit.

Nu, zise lica ei în gând.

Bătrâna își încordă auzul slab, apoi gemu din nou. Dana cedă.

— Amîi, drept să zic, s-o oprîi, zise ea așezându-se pe scînel și uitându-se înapoi pe mica ferestă.

— Când am mînat vaca la deal, vorbi bătrâna încet, ca dintr-un butoi, atît de tare ploua în jos...

Dar Dana nu avea chef de vorbă. Bătrâna gemu încă o dată, prelung, apoi își dădu drumul la loc pe spate. Chiar dacă era destul de întineric în încăpere, își acoperi ochii cu anebrațul, așa cum se obișnuiește să se doarmă la câmp, și suflă aerul pe care-l țînuse în plămîni în așteptarea unui răspuns. Ce mai era de dana asta?

De când plecase și Nuța, în locul ușii cu geam de la intrare puseseră o ușă masivă, cu oblon, iar acum, în zilele ploioase se vedeau uneori nevoite să aprindă lumina.

Stăteau tocmai la ieșirea din sat, trei femei la numai o casă distanță de drumul prin pldure care-i lega de comună, unde era sanatoriu, și nu voiau să-și asume niciun risc. Când îi schimbase ușa, bătrâna îi pusese pe fiul ei, pe lângă asta, să mai facă încă o cușcă și s-o instaleze la poartă, devala, s-audă dacă întră cumva un om în curte. Găsite greu căine — și ăla mic și bolnăvicios; degeaba întrebuse în stînga și-n dreapta tot postul, nu mai ținea nimeni cîini ca lumea.

Își aminti cum l-i adusese lonic al ei pe Balaur; l-i dăduse în brațe direct din cabina mașinii și plecase mai departe. Măinile bărbatului, înnegrite până deasupra cotului, de unde pielea rozalie începea să se coacă și ea încinsă de raba basculantei, zăboviseră parcă în aer, țînind trunchiul căinelui ca pe al copilașilor scoși din cristelniță... În vară se împlinoux șapte ani de cîind murise. Aveau să se-adune toți la praznic, cu nepoți și gineri și murori, s-o ajute.

Cînd termină în bucătărie, Dana se furișă în antreu, din antreu în camera din față, unde își ținea lucrurile, scoase din geantă un pachet de LM și îl ascuse sub bluză, sub elasticul de la pantaloni. Se uită pe geam în camera în care dormea lica ei, apoi leși pe vîrfuri în antreu, așa cum intrase. Își tirase în picioare cizmulile fără toc și, cu o vestă groasă pe umeri, leși în grădina țîgînd după ea poarta jilavă, care se scutură de stropi. Aruncă un ochi la sârma plină de nufe murare, dar nu se abătura de la cărare.

Din vîii, pe după dealuri, se ridica negura. În bucătăria de vară a vecinilor cineva tocmai strînsese lumina. Dana se oprîi o secundă, dar, cum ușa nu se

deschise, dădu la o parte țepușele care nu erau bătute în gard și se strecură în curte printre cele două bîrne orizontale, propinindu-le înapoi să nu treacă gîntile.

— Ce faceți? Numa' voi suneși?

Lucica o hrînea pe feiță cu hiberonul. Dana zămbi și se așeză pe scaunul de la geam, de unde putea supra-veghea porța.

Parcă ieri fusese și Mădălina atîtica. Și cînd era atîtica, nu făceau decît să se uite una la alta cît era ziua de lungă, adăpostite de lume într-o cameră pentru servitoare. O împărțiseră cu sora ei mai mică, Dumitrița, care terminase liceul în anul acela și venise la ea să câștige un ban.

Dumitrița preluase și sarcinile Danei, vîzînd de două zile în plus. Făcea ture duble, obositoare și absurde, pentru că staționa montană își pierduse aproape toți turiștii; de dimineața pînă seara tîrziu, Dumitrița avea în grijă camerele nefolosite, paștii, pîzînd în același timp secretul surorii mai mari și viața neposetei sale. Dar statul avea să renunțe curînd la imobile și să le privatizeze fără prea mare succes, așa că, în anul următor, se vîzuseră nevoite să se-moarăcă acasă trei în loc de două.

— Mîmîca îi dușă pînă la Mutică, mai 'nainte o plecat.

Bîrbății, soțul și tatăl Lucicii, erau în plîchur la lemne. Aveau un cal cu care, dacă nu se apucau de băut înainte să urce pe pîrâu sau dacă nu era săbătore cu cruce roșie, aduciau în fiecare seară cîne un trunchi de brad cu crengile tîlate, pe care îl vîndeau la unul din cele două gătore.

— Bîne că noi n-am avut niciodată cal, zise Dana, lăsîndu-și vesta să imbrace spătarul scaunului, și se ridică înapoi. Numa' după cal n-am mai avut de grijă în viața asta.

Dintr-o cratiță trasă la marginea plitei turnă puțină apă în două cîni de rabilă, apoi o puse pe foc. Desfîcu piculețele și dizolvă nesul încet, frecîndu-l cu lingurița.

— Ce faceți? întrebă încă o dată fîră să se oprească din amestecat.

— Abia s-o sculat, zise Lucica ridicînd din umeri. Ce să facem...

Fetița vecinei căscă ochii mari, trezîndu-se parcă din crescut.

— Ți-l, mîmîcă, vrei cafea? Bea și fetița cafea?

— O să vezi că-ndată-ți cere.

— Tu ce faci? Cum îi tanti Aurelia, tot o doare la stomac?

Dana pufăi.

— O doare... Nu zic că n-o doare, da' așa-i ea cînd plouă și n-are ce face, se-mbînăveste.

Deși n-apucase să se-nclăzească, Dana turnă restul apei peste mîzga de culoarea lutului, amestecă în ambele cîni, mai puțin de dana asta, și le duse pe bufet. Aprinse două țigări și una l-o întinse Lucicii, care se uită din reflex pe geam după ce-o hăl, așa cum flexeze înmodleaură de cînd se înterese de la internet, și se așeză la loc.

— Capra de Angela vrea să-i fac două zile.

— Ca să ce?

— Pleacă la Mureș, la doctor.

— Apăi, sigur, dac-ar fi după ea, muma' la doctori ar fi toată ziua.

— Cînd am terminat cu clienții am ieșit și eu în fița magazinului. Nu mai ploua, da' era ud. Și Angela, toanta,

se așezase în cur pe trepte, în apă. Stătea acolo și se uita pe coclauri. I-am zis, Angelica, eu îți fac, da' la vară, cînd

o fi să am fân și să-mi trebuiască și mie, să nu care cumva să-ți iei concediu — cum o făcut anu' trecut, mai știi? Că de două ori i-am cerut și de două ori n-o putut...

— N-ai ce să-i ceri, tu, o bate ăla numa'-n cap.

Vorbiră nimicuri, își mai aprinseră o țigară, iar când ploaia dădu semne că are să-nceapă din nou, Dana dădu pe gât restul de nes și ieși.

Stropii răsunau ca boabele de fasole pe acoperișul de șindrilă al bucătăriei de vară. O luă la fugă înapoi spre casă pe aceeași cărare pe care venise. În curte își dădu seama că uitase pachetul aproape plin la vecină. Trebuia să-și facă drum să-l recupereze; dacă intra pe mâna bărbaților, i-l fumau pe tot.

Puse lemne pe foc, apoi trase găleata cu cartofi în fața ei și curăță rapid câțiva. Îi tăie pai, cum îi plăceau fetei, și îi lăsa în apă. Goli cojile în ceaunelul cu resturi, șterse masa cu o cârpă și se sprijini în coate pe mușamaua umedă, unde citi o rețetă dintr-un număr mai vechi al revistei *Practic în bucătărie*.

— Margareta era acas'?' întrebă în șoaptă mama ei, trezită de mult, plictisită.

O urmărise din patul suspendat în penumbră, ca o icoană părăsită. Era atentă la buzele fiicei ei, de unde putea sorbi un pic de lumină.

— Nu.

— Da' unde era?

— Era dusă la Mitică.

— La Mitică? Înseamnă că au bani — dacă s-o dus la Mitică.

Se însufleți.

O îmboldi încă o dată pe Dana:

— Ce i-o trebui să cumpere?

— Ce știi eu ce-i trebuie Margaretei?

— Cafea, mă gândesc... dacă nu alte celea.

— Da, cafea...! Știi tu?!

Bătrâna tăcu. Ce avea de-i sărea țandăra dintr-atâta?

Pentru că Dana nu părea să mai aibă nimic de zis, o lăsa cu revista ei terfelită, se-ntoarse cu spatele și gemu încet până la amiază, când se trezi și Mădălina. Atunci se ridică în capul oaselor și, cu baticul lăsat pe spate, înghiți lângă fetiță pe colțul mesei niște halva cu miez de pâine și ieși pe afară să-și caute de lucru.

Abia spre seară, după ce închise oblonul și strecură laptele primi veste:

— Cre' că o născut și Casiana lu' Nuțu, tu mică.

— Ce-i?

Bătrâna se întoarse cu urechea ei bună către Dana și își ținu respirația.

— Casiana, zic, cre' că o născut. Marius o plecat cu doamna la stațiune ieri cam pe vremea asta. De la Gabi știu, era la poartă și-o venit și mi-o zis.

Bătrâna așteptă continuarea cu ochii pironiți asupra ligheanului în care fiica ei clătea blidele.

— Am înțeles *Casiana*, da' nu și ce-o făcut. O născut..., adăugă după o pauză scurtă.

— O născut, da. Acuma, nu știu, că băiat, că fată — am vorbit și cu Nuțu aseară, când o venit de la lucru.

— Da' știa?

— Nu știa, de un' să știe?

— Eee... Că venea de la lucru! făcu bătrâna legătura. Apăi, continuă ea după un moment de tăcere, scârțâind